

едно се търколило почти на края, като че ли искало да избѣга. Радойчо се вгледа въ него: какво е червеничко, изпеченичко, колко ли ще хруска като го сдѣвче? Ами, ако го види нѣкой? Той се огледа и пристѣпи малко напрѣдъ. — Ще го взема и ще го скрия въ пазвата си, въ дюкяна нѣма никой, а кой ще ме види отстрана, — си мисли Радойчо. Още една крачка и той е при кравайчето. Ржката му трепери и едва посѣга . . . Той се издига на прѣсти, пипва кравайчето, пѣхва го въ пазвата си и съ подкосени крака трѣгва.

— Стой! — извика нѣкой отзадъ му и Радойчо замръзна на мѣстото си.

Хлѣбарьтъ билъ въ срѣщния дюкянъ, видѣлъ го и го хвана тъкмо що си трѣгваше. Той го хвана за ржката и го заведе въ фурната. Радойчо онѣмъ отъ страхъ и чакъ като тоягата се заогъва по гърба и краката му, той започна да вика: „Олеле, чичо!“ . . и да реве колкото му гласъ държи.

— Кой те прати да крадешъ? — изръмжа хлѣбарьтъ.

— Азъ . . . азъ нѣма вече . . . азъ съмъ гладенъ . . . хълцаше Радойчо.

Хлѣбарьтъ го наби и го пусна да си върви. Отъ страхъ и отъ болки Радойчо едва подигаше тежкитѣ чехли. Върви той съ наведени очи и не смѣе нигдѣ да погледне. А кога минаваше край магазина съ играчкитѣ, той се засрами и забърза. Стори му се, че и момиченцето, и кончето, и топчето, и музикката; всички като че ли изъ единъ гласъ викатъ: „крадлю, крадлю“!

На мръкване Радойчо се върна въ кѣщи. Той хвърли чехлитѣ на една страна, трѣшна се на окжснатата рогозка и горчиво заплака. Тази нощъ той спа гладенъ.

Водски.

